

Αμοιβαία υπεύθυνοι ο ένας για τον άλλον

[Ορθοδοξία](#) / [Ερμηνεία Αγίας Γραφής](#) / [Θεολογία](#)

[Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom \(†\)](#)

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Πόσο τραγική είναι ή σημερινή ιστορία ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ. Ἐνας ἄνθρωπος ἦταν παράλυτος γιὰ χρόνια. Βρισκόταν ξαπλωμένος σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὴν πηγὴ τῆς θεραπείας του, κι ὅμως ὁ ἴδιος δὲν εἶχε τὴν δύναμη νὰ καταδυθεῖ στὸ νερό τοῦ καθαρισμοῦ. Καὶ κανεὶς, μὰ κανεὶς δὲν βρέθηκε ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια νὰ τοῦ δείξει συμπόνια. Ἄλλοι ἔσπευδαν νὰ εἶναι πρῶτοι γιὰ νὰ θεραπευτοῦν. Ἄλλοι πὺ συνδέονταν μαζί τους μὲ δεσμοὺς ἀγάπης ἢ φιλίας τοὺς βοηθοῦσαν γιὰ νὰ θεραπευτοῦν. Ἀλλὰ οὔτε ἓνας δὲν εἶχε ρίξει μιὰ ματιὰ σ' αὐτόν τὸν ἄνδρα πὺ γιὰ χρόνια λαχταροῦσε τὴν θεραπεία καὶ δὲν ἦταν ἱκανός νὰ βρεῖ τὴ δύναμη νὰ θεραπευτεῖ.

Ἄν ὑπῆρχε ἔστω κι ἓνας, ἂν μόνο μιὰ καρδιὰ ἀνταποκρινόταν μὲ συμπόνια, αὐτός ὁ ἄνθρωπος θὰ ἦταν ὑγιὴς πολλὰ-πολλὰ χρόνια νωρίτερα. Καθὼς κανεὶς, οὔτε ἓνας δὲν βρέθηκε νὰ τοῦ δείξει συμπόνια, τὸ μόνο πὺ τοῦ ἀπέμεινε- θὰ ἔλεγα τὸ μόνο πὺ εἶχε- καὶ τὸ λέω αὐτὸ μὲ μιὰ αἴσθησι τρομοῦ- ἦταν ἡ ἄμεση παρέμβασι τοῦ Θεοῦ.

Περιστοιχιζόμαστε ἀπὸ ἄνθρώπους πὺ βρίσκονται σὲ ἀνάγκη, δὲν εἶναι μόνο ἐκεῖνοι πὺ ἔχουν κάποια παράλυσι καὶ χρειάζονται βοήθεια. Ἀλλὰ τόσοι ἄλλοι πὺ

έχουν παραλύσει μέσα τους, και πού χρειάζονται να συναντήσουν κάποιον να τους βοηθήσει. Ψυχικά παράλυτοι είναι όλοι εκείνοι που έχουν τρομάξει από την ζωή, γιατί ήταν γι' αυτούς αντικείμενο τρόμου από τότε που γεννήθηκαν: γονεΐς χωρίς ευαισθησία, άκαρδοι, βίαιο περιβάλλον. Πόσοι είναι εκείνοι που ήλπιζαν, όταν ήταν ακόμα μικροί, ότι κάτι θα υπάρχει γι' αυτούς στη ζωή. Άλλα όχι. Καμμιά συμπόνοια, καμμιά φιλία. Δέν υπήρχε τίποτα. Κι όταν προσπάθησαν να δεχθούν παρηγοριά και στήριξη, δέν έλαβαν κάτι. Κάθε φορά που πίστευαν ότι μπορούσαν να κάνουν κάτι τους έλεγαν, «Μην προσπαθείς, δεν καταλαβαίνεις ότι είσαι ανίκανος γι' αυτό;» Και ένοιωθαν όλο και πιο μειονεκτικοί.

Πόσοι άνθρωποι ήταν ανήμποροι να ζήσουν, επειδή ήταν σωματικά άσθενείς, όχι έπαρκώς δυνατοί. Άλλα βρέθηκε κάποιος να τους δώσει ένα χέρι βοήθειας; Βρήκαν κάποιον να τους νοιώσει βαθιά, ώστε να βγει από την πορεία του για να βοηθήσει; Και πόσοι είναι τρομοκρατημένοι από την ζωή τους και βιώνουν καταστάσεις βίας, φόβου, βαναυσότητας... Άλλα όλα αυτά δέν θα τους είχαν πληγώσει, αν υπήρχε κάποιος να σταθεί δίπλα τους και να μην τους εγκαταλείψει. Έπομένως, όλοι μας, έχουμε γύρω μας ανθρώπους που βρίσκονται στην κατάσταση που βρισκόταν ο παραλυτικός. Άν εξετάσουμε τον έαυτό μας, θα δοΰμε ότι πολλοί

ἀπό ἐμᾶς εἴμαστε ψυχικὰ παράλυτοι, ἀνίκανοι νὰ ἐκπληρώσουμε τὶς φιλοδοξίες τῶν ἀνθρώπων δίπλα μας· ἀνίκανοι γι' αὐτὸ πὺ λαχταροῦσαν νὰ εἶναι, ἀνίκανοι νὰ διακονήσουμε τοὺς ἄλλους μὲ τὸν τρόπο πὺ μιλάει ἡ καρδιά τους ἀνήμποροι νὰ κάνουμε ὅ,τιδήποτε γιὰ ὅ,τι προσδοκοῦσαν, γιὰτὶ ὁ φόβος, ἡ συντριβὴ ἔχει κυριαρχήσει στὴ ζωὴ τους.

Καὶ ὅλοι, ὅλοι μας εἴμαστε ὑπεύθυνοι γιὰ τὸν καθένα. Εἴμαστε ἀμοιβαῖα ὑπεύθυνοι ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλο· γιὰτὶ ἂν κοιτάξουμε δεξιὰ ἢ ἀριστερά μας, πόσα ξέρουμε γιὰ τοὺς ἀνθρώπους πὺ βρίσκονται δίπλα μας; Ξέρουμε πόσο εἶναι συντετριμμένοι; Πόσο πόνος ἔχουν στὴν καρδιά τους; Πόση ἀγωνία ὑπῆρξε στὴν ζωὴ τους; Πόσες χαμένες ἐλπίδες, πόσος φόβος κι ἀπόρριψη καὶ περιφρόνηση, πὺ νὰ τοὺς ἔχουν κάνει νὰ περιφρονοῦν τοὺς ἑαυτοὺς τους, ἀνίκανους ἀκόμα καὶ γιὰ αὐτοσεβασμό· πόσο μᾶλλον νὰ ἔχουν τὸ κουράγιο νὰ κάνουν ἓνα βῆμα πρὸς τὴν θεραπεία, τὴν θεραπεία γιὰ τὴν ὁποία μιᾶ τὸ εὐαγγέλιο σ' αὐτὸ τὸ εδάφιο;

Ἄς προβληματιστοῦμε. Ἄς κοιτάξουμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο κι ἂς ἀναρρωτηθοῦμε: Πόση ἀδυναμία κρύβει ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος; Πόσος πόνος ἔχει συσσωρευτεῖ στὴν καρδιά του; Πόσος φόβος γιὰ τὴ ζωὴ – πὺ ζωὴ εἶναι ὁ πλησίον μου, οἱ ἄνθρωποι πὺ εἶναι ἡ ἴδια ἡ ζωὴ,- ἔχει κυριεύσει τὴν ὑπαρξὴ μου;

Ἄς κοιτάξουμε τὸν ἄλλο μὲ κατανόηση, μὲ προσοχή. Ὁ Χριστὸς εἶναι ἐκεῖ. Μπορεῖ νὰ θεραπεύσει, ναί. Ἀλλὰ ἔχουμε εὐθύνη γιὰ τὸν ἄλλο ἄνθρωπο, ὑπάρχουν τόσοι τρόποι μὲ τοὺς ὁποίους μποροῦμε νὰ γίνουμε τὰ μάτια τοῦ Χριστοῦ πὺ βλέπουν ὅσους ἔχουν ἀνάγκη, τ' αὐτιά Του πὺ ἀκοῦν τὶς κραυγές, τὰ χέρια Του πὺ στηρίζουν καὶ θεραπεύουν ἢ πὺ κάνουν δυνατὴ τὴν θεραπεία ἑνὸς ἀνθρώπου.

Ἄς κοιτάξουμε αὐτὴ τὴν παραβολὴ μὲ νέα ματιά· ὄχι μὲ τὴν σκέψη ὅτι αὐτὸς ὁ ταλαίπωρος ἄνθρωπος, πρὶν δύο χιλιάδες χρόνια ἦταν τόσο τυχερός πὺ ὁ Χριστὸς ἔτυχε νὰ βρίσκεται κοντά του, γιὰ νὰ κάνει τελικὰ αὐτὸ πὺ θὰ εἶχε κάνει ὁ πλησίον. Ἄς κοιτάξουμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο κι ἂς ἔχουμε συμπόνια, ἐνεργὴ συμπόνια· ἐπίγνωση· ἀγάπη, ἂν μποροῦμε. Καὶ τότε αὐτὴ ἡ παραβολὴ, δὲν θὰ μᾶς ἔχει μιλήσει καὶ δὲν θὰ ἔχει σχετιστεῖ μᾶταια μὲ τὴ ζωὴ μας. Ἀμήν.

Χριστὸς Ἀνέστη! Ἀληθῶς Ἀνέστη!

πηγή: www.agiazoni.gr

<https://bit.ly/3wtwact>